

R O M Â N I A
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE CONFLICTE DE
MUNCĂ SI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr.

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 02 Septembrie 2024
Completul compus din:
PREȘEDINTE
Asistent judiciar
Asistent judiciar
Grefier

Pe rol se află judecarea cauzei de Litigii de muncă privind pe reclamanții și pe pârâta, având ca obiect calcul drepturi salariale .

La apelul nominal făcut în ședința publică la a doua strigare cauza se constată lipsa părților
Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează obiectul cauzei, părțile și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, respectiv faptul că dosarul se află la primul termen de judecată.

Instanța constată că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă de la dezbateri.

Instanța procedează la verificarea din oficiu a competenței sale, raportat la dispozițiile art. 131 din Codul procedură civilă și stabilește față de dispozițiile art. 95 pct. 1 Cod procedură civilă coroborat cu art. 269 din Codul Muncii că este competentă general, material, teritorial să soluționeze prezentul litigiu. Conform art. 270 Codul muncii cauza este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

Instanța, în baza dispozițiilor art. 237 din Codul de Procedură Civilă declară deschisă cercetarea procesului.

Instanța reține că prin întâmpinare pârâta a formulat o cerere de suspendare a judecății, cerere de suspendare care se întemeiază pe Hotărârea nr.46//04.09.2023 prin care Colegiul de Conducere al Curții de Apel Alba Iulia a sesizat I.C.C.J în vederea pronunțării unei probleme de drept privind aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 6 din Legea nr.153/2017 în situația acordării diferențelor de drepturi salariale dintre cele efectiv încasate de magistrați judecători și procurori și cele de care beneficiază procurorul din cadrul D.N.A și D.I.I.C.O.T. Cu privire la cererea de suspendare formulată în baza acestor dispoziții, instanța o va respinge ca neîntemeiată odată, că nu are legătură cu obiectul cauzei și în al doilea rând, pentru că deja s-a pronunțat I.C.C.J asupra acestei sesizări prin Decizia nr.4/11.03.2024. Prin urmare, cererea de suspendare formulată de către pârâta este neîntemeiată.

Instanța având în vedere dispozițiile art. 1 alin. 1 și 2 din O.U.G nr. 62/2024 reține cauza în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept și cu privire la suspendare judecății.

INSTANȚA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza art. 2 din O.U.G nr. 62/2024 pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, reține următoarele:

I. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj sub nr., reclamantii în contradictoriu cu pârâta au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

1. Obligarea pârâtei la calcularea indemnizație de bază cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei începând cu data de 11.09.2017 și în continuare, fără a fi afectată de prevederile art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, prin egalizare cu cele acordate consilierilor de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune Timiș, potrivit Sentinței civile nr. 236/02.03.2023 a Tribunalului Timiș, definitivă prin Decizia nr. 571/22.06.2023 a Curții de Apel Timișoara, pronunțată în dosarul nr. 4466/30/2020*;

2. Obligarea pârâtei la plata pentru fiecare lună, pentru fiecare reclamant în parte, pentru perioadele în care a lucrat în cadrul pârâtei, până la recunoașterea efectivă a dreptului, a diferenței dintre venitul la care sunt îndreptățiți (conform pct. 1) și venitul efectiv plătit, sumă ce va fi reactualizată cu indicii de inflație, la care se aplică dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată până la data plății efective.

În motivarea în fapt a cererii, s-a arătat că sunt consilieri de probațiune în cadrul Serviciului de Probațiune Cluj. Salariile de bază în justiție, și implicit în probațiune, au avut ca formulă de calcul o valoare de referință sectorială (VRS) care este înmulțirea cu un coeficient de ierarhizare. Angajatorul a „plafonat” acest VRS la 305 lei, astfel că, angajații au fost nevoiți să apeleze în mod repetat la instanță, din anul 2007 până în prezent, pentru a trece peste aceste plafonări nelegale ale angajatorului și ajunge astfel la un calcul corect al salariului, prin raportare la un VRS care să cuprindă toate majorările salariale dispuse prin legi de-a lungul timpului, ajungându-se la un VRS de 605,225 lei începând cu 1 august 2016.

Începând cu 01.01.2018, salariile acestora au fost plafonate la grilele prevăzute în Legea 153/2017 pentru anul 2022, în baza art. 38 alin. 6 din lege, iar hotărârile judecătorești obținute anterior nu au mai fost puse în executare.

Dreptul la un salariu calculat prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 există în patrimoniul tuturor consilierilor de probațiune încă din 01.01.2016, fiind constatat prin hotărâri judecătorești definitive. Ținând cont de considerentele din Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, angajatorul avea obligația legală de a angaja egaliza drepturile salariale pentru toți consilierii de probațiune din sistem, însă a refuzat.

Prin mai multe sentințe civile definitive, pronunțate în favoarea consilierilor de probațiune, s-a dispus plata salariilor prin raportare la valoarea de referință 605,225 și pentru viitor. Astfel, acest drept se impunea a fi menținut și în continuare, după intrarea în vigoare și aplicarea Legii nr. 153/2017, fără a fi afectat de aplicarea prevederilor art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, ceea ce exclude incidența dispozițiilor art. 38 alin. 3-5 din această lege.

Însă, deși în aceste hotărâri judecătorești se menționează că plata se face și pentru viitor, angajatorul reclamantilor a refuzat să mențină acest drept, invocând plafonarea reglementată de dispozițiile art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017 și faptul că aceste sentințe nu conțin lămuriri suficiente, cum că dreptul trebuie acordat chiar dacă se depășește acest plafon.

Chiar dacă în toată familia ocupațională justiție s-au emis în cursul acestui an acte administrative de salarizare, prin care întreg personalul din justiție, cu excepția consilierilor de probațiune, li se stabilea încă din 2017 salariul de bază cu VRS 603,225 lei, cu depășirea acestui plafon, angajatorul a refuzat să procedeze la fel și pentru probațiune, deși era obligat să egalizeze drepturile salariale cu cele din familia Justiție.

În continuare, reclamantii au făcut trimitere la Ordinul nr. 105/2023 a Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, Decizia nr. 89/2023 a Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, Ordinul nr. 959/2023 și nr. 996/2023 a Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, Decizia nr. 88/DE/25.04.2023 a Curții de Apel Târgu Mureș, prin care s-au acordat judecătorilor/procurorilor/personalului de specialitate asimilat judecătorilor și procurorilor, specialiștilor IT/asistenților judiciari, o salarizare raport la o valoare sectorială de referință 605,225 lei începând cu 1 ianuarie 2018.

Reclamanții arată că la data de 02.03.2023 Tribunalul Timiș a pronunțat, în dosarul nr. 4466/30/2020*, Sentința civilă nr. 236/2023 prin care s-a recunoscut dreptul consilierilor de probațiune de la Serviciul de probațiune Timiș un salariu calculat raportat la un VRS de 605,225 lei, pentru o perioadă 11.09.2017-la zi, cu trecerea peste plafonul prevăzut de art. 38 alin. 6 din legea 153/2017.

Ca urmare a acestei hotărâri judecătorești, angajatorul a decis să acorde acest drept tuturor consilierilor din sistem, însă numai începând cu data de 03.08.2023, emițând Ordinul nr. 1407/C/03.08.2023.

Angajatorul și-a asumat prin acest ordin să plătească pe viitor drepturile salariale cuvenite reclamanților prin raportare la VRS, însă nu și pentru perioada anterioară datei de 03.08.2023, așa cum vor fi plătiți doar consilierii de la Serviciul de Probațiune Timiș. Or, un astfel de raționament este profund discriminatoriu, întrucât, pentru aceeași categorie de personal, pentru aceeași muncă dispusă, o parte dintre consilieri beneficiază de drepturi salariale mai mari începând cu 11.09.2017, iar restul doar începând cu 03.08.2023.

În opinia reclamanților, data de la care angajatorul ar trebui să plătească un salariu de plafonat, prin raportare la un VRS 605,225 este data de 11.09.2017, astfel cum a obținut colegii de la Timiș.

De asemenea, au făcut trimitere la Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, prin care se statuează că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, hotărâre cum este și cea obținută de consilierii de probațiune din Timiș, au aplicabilitate generală, vizează întreaga familie ocupațională Justiție, și, prin urmare, majorările salariale stabilite prin aceasta, în integralitate (inclusiv ca întindere în timp) trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare, aceasta fiind rațiunea egalizării drepturilor salariale.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune, excepția rămânerii fără obiect a capătului de cerere privind majorarea valorii de referință la 605, 225 lei pentru perioada cuprinsă între data de 03.08.2023 și în continuare, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În esență, arată că pentru perioada cuprinsă între data operării prescripției, în opinia acesteia fiind data de 21.11.2020 și data emiterii Ordinului nr. 2100/C/26.10.2023, privind acordarea VRS 605,225 lei, trebuie observat că a existat o practică neunitară în ceea ce privește recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente acestea la o valoare de referință sectorială 605,225 lei, unele instanțe statuând în sensul acordării drepturilor până la atingerea plafonului reglementat de grila de salarizare din anexa Legea cadru nr. 153/2017. Cu toate acestea, ținând cont de conduita celorlalți ordonatori principali de credite din sistemul justiției, care au stabilit salarizarea prin utilizarea VRS 605,225 lei, fără aplicarea prevederilor art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, prin OMJ nr. 2100/C/26.10.2023 s-a realizat recalcularea drepturilor salariale pentru personalul de probațiune prin raportare la VRS 605,225 lei, cu depășirea nivelului prevăzut pentru anul 2022 în grila de salarizare prevăzută de legea cadru nr. 153/2017, actul administrativ emis din motive de oportunitate, în condițiile în care nu a existat o normă legală imperativă care să reglementeze acordarea acestor drepturi, iar practica judiciară s-a conturat afine unitară.

Această soluție a egalizării salariului de bază pentru toți angajații, prin raportare la noul maxim, fost adoptată pentru a nu se crea o situație discriminatorie între consilierii care beneficiază de un VRS 605,225 lei fără plafonare în baza hotărârilor judecătorești și cei care beneficiază de un salariu de bază plafonat la nivelul anului 2022 din grila de salarizare prevăzută de legea cadru nr. 153/2017.

În ceea ce privește data egalizării salariului de bază prin raportare la noul maxim, solicită să se constate că este neîntemeiată susținerea reclamanților în sensul că erau îndreptățiți la acordarea drepturilor începând cu data de 11.09.2017, dată de la care a obținut aceleași drepturi, prin hotărâre judecătorească, consilierii de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune Timiș.

În condițiile în care reclamanții nu au obținut o hotărâre judecătorească și nu există o normă imperativă care să statueze în sensul solicitat, data de 03.08.2023, data acordării drepturilor prin OMJ nr. 2100/C/2023, a fost aleasă din motive de oportunitate, ținând cont atât de instituția prescripției, cât și de faptul că diferențele salariale rezultate au fost semnificative din punct de vedere al impactului financiar pentru bugetul Direcției Naționale de Probațiune.

II. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. I, completul de judecată investit cu solutionarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde solutionarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de solutionare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 2 din O.U.G nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul cauzei, trebuie îndeplinite următoarele condiții cumulative:

-obiectul cererii de chemare în judecată să vizeze stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice sau stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/ revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin.1;

-Înalta Curte de Casație și Justiție După asta toate asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective;

-chestiunea de drept care formează obiectul judecării nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Tribunalul reține că aceste condiții sunt îndeplinite, în cauză este vorba despre un proces privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, asupra acestor chestiuni de drept și de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

III. Punctul de vedere al completului de judecată:

Din verificările efectuate, Tribunalul reține că reclamanții sunt consilieri de probațiune, iar începând cu 03.08.2023, prin Ordinul nr. 1407/C/03.08/2023 și Ordinul nr. 2100/C al Ministrului Justiției, salariile acestora au fost stabilite raportat la o valoare sectorială de referință 605,225 lei fără a fi afectate de prevederile art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, începând cu data emiterii ordinului.

Solicitarea reclamanților vizează recalcularea indemnizație de încadrare prin raportare la o valoare sectorială de referință de 605,225 lei fără a fi afectată de prevederile art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, pentru perioada anterioară emiterii OMJ nr. 1407/C/ 03.08/2023, în virtutea respectării principiului egalității și al nediscriminării, astfel cum a stabilit Curtea Constituțională prin Decizia nr. 794/2016, ca urmare a faptului că la nivelul familiei ocupaționale justiție, există personal care este salarizat corespunzător unei valori sectoriale de referință 605,225 lei neplafonat înainte de 01.01.2018.

Art. 6 din Legea nr. 153/2017, reglementează principiile aplicabile sistemului de salarizare al personalului plătit din fonduri publice, astfel:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. II alin. (I), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

Tribunalul constată că în cauză se impun a fi avute în vedere considerentele Curții Constituționale a României exprimate în cadrul Deciziei nr. 794/2016, cât și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție exprimate în cadrul Deciziei nr. 36/2018.

Ca atare, principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă.

Urmare a neaplicării aceleiași valori sectoriale de referință pentru toți angajații ce fac parte din familia ocupațională „Justiție”, s-a creat o stare de discriminare, constând în aplicarea unui tratament diferit unor persoane aflate în situații comparabile, fără ca aceasta să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă, fiind încălcate art. 14 din Convenția europeană privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv Protocolul nr. 12 la această Convenție (care interzic discriminările).

Față de această situație, constatând că sunt întrunite condițiile cumulative prevăzute de art. 1 și art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, Tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunilor de drept de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauzei privind calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (consilieri de probațiune) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, pentru perioada anterioară emiterii actului administrativ (Ordinul Ministrului Justiției), raportat la principiile egalității si nediscriminării reglementate de art. 6 alin. 1 din Legea 153/2017.

Tribunalul va dispune suspendarea cauzei până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări, în temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C.pr.civ.

În temeiul art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheierea se va aduce la cunoștința conducerii Secției mixte de contencios administrativ, conflicte de muncă și asigurări sociale a Tribunalului Cluj și se va transmite prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în cale de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauzei privind calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (consilieri de probațiune) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, pentru perioada anterioară emiterii actului administrativ (Ordinul Ministrului Justiției), raportat la principiile egalității si nediscriminării reglementate de art. 6 alin. 1 din Legea 153/2017.

Suspendă cauza până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării.

Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției mixte de contencios administrativ, conflicte de muncă și asigurări sociale a Tribunalului Cluj și transmiterea prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în cale de atac.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 2 Septembrie 2024.

Președinte,

.....

Asistenți judiciari,

.....

Grefier,

.....

Red./ i

1/2 ex.